

30 pCt. dyrere i Aar end før den tyske Toldlov; herhjemme er det 30 pCt. billigere, og det forslaaer endda ikke, med de senere Tidens stærkt faldende Priser er det 50 pCt. billigere — der sælges nu ret ordentlige Kreaturer til 15—20 Ø. Pundet levende Vægt. Hestetolden er syvdoblet fra, hvad den var før Krigen; da var Tolden paa Heste 72 Mark, nu er den 500 Guldmarg. Tolden paa Kød er nu 24 Mark pr. 100 kg, og pr. 31. Juli 1926 stiger den til 45 Mark pr. 100 kg. Paa levende Kvæg var Tolden før Krigen 8 Mark paa 100 kg, nu 13, og pr. 31. Juli 1926 bliver Tolden 18 Mark; det vil sige, at Tolden paa et Stykke Kvæg paa 1 000 Pund er 65 Mark og vil blive 90 Mark i 1926. Ostetolden er fordoblet fra 15 til 30 Mark.

Tidligere Talere har gjort gældende, at vor Indførsel til Tyskland var saa meget mindre end Tysklands Udførsel her til Landet. Det er ogsaa rigtigt, naar man ser paa Statistikken for 1924; der opgøres Indførselen fra Tyskland til 649 Mill. Kr. og vor Udførsel til Tyskland til 330 Mill. Kr. indenlandske Varer. I disse Tal er imidlertid indbefattet, hvad vi faar over Hamborg Havn, og det er jo mest Varer, som er tilført fra de oversøiske Pladser, saa de bør billigvis fradrages; og gør vi det, viser det sig, at Forskellen i det første Halvaar 1925 mellem, hvad vi indfører fra Tyskland, og hvad vi udfører til Tyskland, er meget ringe, det gaar omtrent lige op.

Hele den nye tyske Toldlov betyder overordentlig meget økonomisk, og det har vakt særdeles stor Opmærksomhed ud over Landet. Allerede i Begyndelsen af September henvendte Landbrugsraadet sig til Udenrigsministeriet med Opfordring om at gøre Forestillinger hos den tyske Regering vedrørende dette Forhold, navnlig da om de særlig generende Toldsatser paa Heste, Kvæg og Ost. Jeg vil derfor gerne herfra ligesom tidligere ærede Talere opfordre den højtærede Udenrigsminister til at meddele her i Tinget, hvad Regeringen har foretaget og agter at foretage sig i denne Sag.

Vi ser, at Industriens Mænd, i alt Fald nogle af dem, efter min Mening de mindre kloge, f. Eks. det ærede Medlem Hr. Drachmann — og nu hørte vi, at det ærede Medlem Hr. Fibiger sluttede sig dertil — kræver, at der skal føres en aktiv Handelspolitik; det skal være Middelet. Man fristes til at spørge, hvorledes man vil anvende denne aktive Handelspolitik i den foreliggende Situation. Hvad har man at gøre,

hvad har man at byde? Har man andet at sætte en aktiv Handelspolitik ind med end at lægge en højere Told paa Industrivarer f. Eks.? Saa tror man, at man nok derigennem blødgør Tyskerne, og det har til Følge, at de sætter Tolden ned paa vore Varer. Nej, skulde man gøre noget, der kunde hjælpe i den Retning, saa skulde man gøre ganske det modsatte: nedsætte Tolden paa Industrivarer, og det kunde Landbruget for saa vidt ikke have noget imod. Men vil man føre en saadan aktiv Handelspolitik, som jeg gaar ud fra ikke kan tage andet Sigte end at forhøje Tolden paa Industrivarer for derved at klemme Tyskland, saa maa man ikke glemme, at samtidig rammer vi den engelske Industri, og vi maa saa huske paa, at England tager af vore Landbrugsvarer, f. Eks. i 1924, for 1181 Mill. Kr., medens vi fra England kun indfører for 446 Millioner. Og vel at mærke, disse Landbrugsvarer for 1181 Millioner tager England ind ganske toldfrit.

Jeg beder de ærede Tilhængere af en aktiv Handelspolitik tænke over, hvilket Indtryk det vilde gøre i England, om vi under disse Forhold forhøjede vore Toldsatser, hvad der ogsaa vilde ramme den engelske Industri. Jeg tror, at intet fornuftigt Menneske vil mene, at det vilde være en klog Politik. Skulde vi gøre noget overfor England, saa skulde vi tilraade at købe meget mere i England. Det havde England fortjent, eftersom det holder aabent for vore Varer. Nej, vi har ikke nogen Styrke i paa den Maade at føre en aktiv Handelspolitik. Vi har kun den Styrke, der bestaar i at henvise til, at vi fører en liberal Toldpolitik med beskedne Toldsatser, at vi, som hidtil, fører en frihandelsvenlig Politik. Det holdt vi os til i de for Landbruget vanskelige Aar, og Landbruget forlader ikke denne Handelspolitik, vi staar paa den fremdeles. Hvad skulde det gavne at gøre noget andet?

Vi har naturligvis den Udvej, som man har benyttet i mange andre Lande, at indføre Eksportpræmier, saaledes at der for hver Drittel Smør og for hver Side Flæsk, der udføres, af Staten blev givet et Tilskud af et vist Antal Kroner. Jeg vil gerne spørge: Hvor skulde i dette Land de Millioner tages fra, der skulde betale en saadan Eksportpræmie? Og det ønsker Landbruget heller ikke skal ske. Jeg vil nok spørge ærede Medlemmer, om man tror, det vilde bedre Kaarene her i Landet, om Landbruget slog sig sammen med Industrien om at føre en Beskyttelsespolitik,